

سفتن سنگ سراچه دل

سیدمصطفی‌هاشمی‌طبا

به میمنت و مبارکی سفر سه روزه ریاست جمهور به روسیه و تاجیکستان به پایان رسید و ده‌ها سند همکاری به‌علاوه سند راهبردی روابط ایران و روسیه به امضا رسید. وقتی رئیس کشور تاجیکستان با آن بیان و قیافه صمیمی از روابط مردم و دو کشور می‌گفت قدر بر گذشته افسوس خوردم که رابطه ما با تنها کشور فارسی‌زبان سال‌ها قطع شده بود و به قول سعدی که «یک شب تأمل ایام گذشته می‌کردم و بر عمر تلف‌کرده تأسف می‌خوردم و سنگ سراچه دل به الماس آب دیده می‌سفتم»، بر سیاست‌هایی که مردم را از هم جدا می‌کند و فرصت‌ها را به باد می‌دهد افسوس خوردم. چه زمان‌های نیکویی را از دست دادیم و اکنون می‌دهیم. زنده‌یاد رئیسی رئیس‌جمهور سابق هم به روسیه رفت و در کاخ کرملین هم نماز به پا داشت و اکنون اگر عمرش وفا می‌داد همین کار دکتر پزشکیان را می‌کرد. مهم آن است که ببینیم سه روزی را که رئیس‌جمهور صرف این سفر کرد در آینده چه دستاوردی خواهد داشت. آیا سندهای امضاشده سرنوشت راه‌آهن رشت– آستارا را خواهد داشت یا طرحی نو در انداخته خواهد شد. به نظر می‌رسد یکی از دلایل ناکامی‌های دولت‌ها در این موارد با سایر موارد عدم تسلط دفا‌تر ریاست‌جمهوری در اختصاص وقت رئیس‌جمهور برای امور مختلف کشور باشد. یعنی آنکه نه رؤسای جمهور و نه دفاتر آنها نمی‌دانند اوقات رئیس‌جمهور باید به چه کاری اختصاص یابد و به چه کاری اختصاص نیابد و به همین دلیل رشته بسیاری از کارها از دستشان خارج می‌شود. در یکی از جلسات یکی از رؤسای جمهور محترم با صنعتگران که ایشان مطابق معمول رؤسای جمهور، متکلم وحده بودند یعنی به جمعیت کثیری از صنعتگران و کارآفرینان رهنمود می‌دادند، ایشان گفتند که این جلسه پنج سال به تأخیر افتاده است. معنی کلام ایشان این بود که در چهار سال اول ریاست‌جمهوری اصلا با صاحبان صنعت و کارآفرینان جلسه‌ای نداشته‌اند. این را مقایسه کنید با روش رئیس‌جمهور سابق کره جنوبی آقای پارک چونگ هی که از سال ۱۹۶۳ تا سال ۱۹۷۹ به مدت ۱۸ سال رئیس‌جمهور کره جنوبی بود و هر هفته دو نفر از صاحبان صنایع را ملاقات می‌کرد و از پیشرفت کارها آگاهی می‌یافت و احیاناً مشکلات آنها را حل‌وفصل می‌کرد.

اینکه به مسائل کشور هرازچندگاهی پرداخته شود، راه به جایی برده نمی‌شود و مسائل کشور باید دسته‌بندی شود و به طور منظم و تقویم‌وار پیگیری شود.

در طول دوران ریاست‌جمهوری احمدی‌نژاد حتی یک بار شورای سازمان تربیت بدنی تشکیل نشد، ولی وقتی مدال‌آوران المپیک موفق می‌شوند، زست حمایت و ورزش‌دوستی گرفته می‌شود. درحالی‌که هیچ مشکلی از ورزش حل نشده است.

همچنین رئیس‌جمهور محترم چگونه کارهای آموزش و پرورش را دنبال می‌کند؟ تنها گزارش وزیر محترم که معمولا ۹۰ درصد آن به مسائل مالی پرداخته می‌شود، کجای آموزش و پرورش را درمان می‌کند و اصلا آیا تفکر رایج در آموزش و پرورش را رئیس‌جمهور می‌پسندد؟ می‌توان هم ماه دو ساعت به این کار اختصاص داد و علاوه بر وزیر، چند نفر از صاحب‌نظران را برای گفت و شنود دعوت کرد. از وزارت متوقی چه خبر؟ چه تصمیمی گرفته شده و به کاری انجام شده است. آیا ماهانه نمی‌توان برای وزیر و نیز صاحب‌نظران مستقل دو ساعت وقت اختصاص داد؟ واگذاری طرح‌های دولتی به بخش خصوصی در چه مرحله‌ای است و تا کجا پیگیری شده است؟ از طرح‌های آبخیزداری و آبخیزان‌داری چه خبر؟ از طرح‌های تصفیه فاضلاب‌ها چه خبر؟ روش‌های تربیتی آموزش و پرورش کدام است و چگونه پیگیری می‌شود. وقتی موضوعات پیگیری شود و باندن که یک ماه دیگر باید ارائه کار کنند (در جمعی محدود و با کیفیت و نیز منتقد) آن وقت متحرک در همه پیدا می‌شود و همه امیدوارانه و مسئولانه به کار می‌پردازند.

در دوران مسئولیت سازمان تربیت بدنی سه‌شنبه اول هر ماه ساعت پنج تا هفت بعدازظهر جلسه‌ای با رؤسای فدراسیون‌های ورزشی که دستور کار عمده آن علمی‌کردن ورزش بود، به مدت هفت سال برگزار می‌شد. (بدون تأخیر یعنی در رأس ساعت پنج بعدازظهر). برخی رؤسای فدراسیون‌ها بعدا اظهار کردند که در طول یک ماه مرتب مطالعه و بررسی می‌کردند تا در جلسه

بعد به قول معروف کم نیاورند.

پیگیری و جدی‌بودن می‌تواند تحرک سیستم‌ها را به نحو مطلوب افزایش دهد.

پنجشنبه ۴ بهمن ۱۴۰۳
۲۲ رجب ۱۴۴۶
۲۳ ژانویه ۲۰۲۵
سال بیست‌ویکم
شماره ۵۰۳۳
۲۰ هزار تومان
۱۲ صفحه

روزنامه

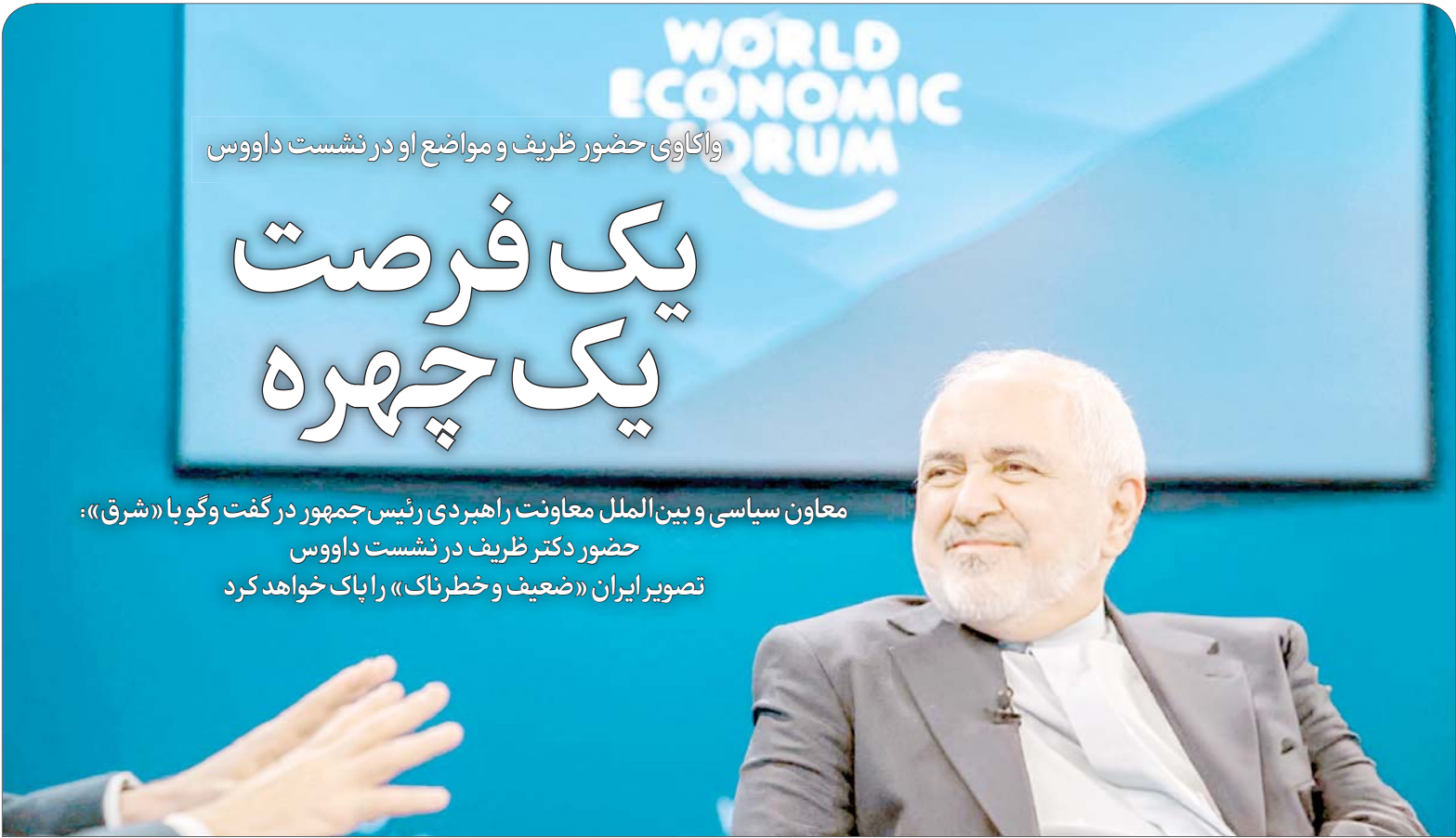
در «شرق» امروز می‌خوانید:

تورم دی‌ماه به ۳۲ درصد رسید • چرا زنان بیشتر دچار افسردگی می‌شوند؟ • شوک به پرسپولیس؛ اورونوف ۶ هفته خانه‌نشین شد

رهبر انقلاب در دیدار فعالان اقتصادی، خطاب به دستگاه‌های اجرایی و نظارتی کمک به بخش غیر دولتی را الزامی جدی دانستند

سرعت‌گیر بخش خصوصی نباشید

عدم وابستگی به دلار یک اقدام مهم است که باید پیگیری جدی شود

واکاوی حضور ظریف و مواضع او در نشست داووس

یک فرصت یک چهره

معاون سیاسی و بین‌الملل معاونت راهبردی رئیس‌جمهور در گفت‌وگو با «شرق»:

حضور دکتر ظریف در نشست داووس

تصویر ایران «ضعیف و خطرناک» را پاک خواهد کرد

یادداشت

آینده آموزش و پرورش (۲)

جای خالی «درس‌های زندگی» در نظام آموزشی

علی‌مندی‌پور

هوشمندند و ما همچنان در بند مدرسه‌های خشت و گلی، کبری و کانکسی با کمترین امکان! و حدود یک میلیون نوجوان دختر و پسر از تحصیل وامانده و... نه با بدبینی بلکه با واقع‌بینی بپذیریم که بنای آموزش و پرورش این مرزوبوم چندان صلابت و استحکام لازم را ندارد و با سر و دست کشیدن و به قسول فرنگی‌ها ایجاد «فرم» (Reforme) در این حوزه، کار به نتیجه مطلوب و دلخواه نخواهد رسید.

اتّجه را می‌طلبید، ایجاد تحول و دگرگونی بنیادی در ساختار این نهاد انسان‌ساز یا نیازهای امروز و فردا، تکیه بر تاریخ و تمدن دیرپا و ظرفت‌های خاص فرهنگی، به‌کارگیری تجارب گذشتهگان، لحاظ‌کردن موقعیت و مقتضیات زمانی و مکانی جامعه و تطبیق آن با خواسته‌ها و نیازهای حال و آینده جامعه است. بدون شک اگر آموزش و پرورش عملکرد رضایت‌بخش و قابل قبولی داشت، به پایگاه ناراضی‌ها تبدیل نمی‌شد.

مگر می‌شود از یک معلم، آن هم در آشفته‌بازار امروزی، وضعیت رقت‌بار زندگی، تورم و گرانی کمرشکن، انتظار معجزه داشت؟

می‌گویند «معلمی شغل انبیاست»؛ پرسش این است در کجای این کره خاکی با سازندگان فردای کشورشان چنین رفتاری روا می‌دارند که در کشور ما؟

گفتم که آموزش و پرورش به ویژگی‌ها و گرایش‌های روحی و فکری یک ملت بستگی دارد.

این همبستگی از یک سو آموزش و پرورش را تحت تأثیر ویژگی‌ها و سنت‌ها قرار می‌دهد و از سوی دیگر، در تغییر این ویژگی‌ها و سنت‌ها نقش تعیین‌کننده‌ای ایفا می‌کند. برنامه‌ریزی در آموزش و پرورش و آموزش عالی وقتنی می‌تواند بازده مدنظر را به بار آورد که با آگاهی و انگیزه و در قالب توسعه همه‌جانبه، متوازن و پایدار توسط صاحبان تخصص و از همه مهم‌تر با لحاظ‌کردن قاعده «آمایش سرزمین» انجام شود.

اگر باید با دیرپاترین نماد نظام سلطه که همان رسوبات فرهنگی است، به رویارویی و مقابله برخیزیم، که در مسیر حرکت به سوی توسعه و پیشرفت چاره‌ای جز این نداشته و نداریم، آموزش و پرورش می‌باید بیشترین سهم را

سیدحسن خمینی:

اگر با چند فاسد برخورد نشود، کم‌کم دیگران فاسد خواهند شد

برگزیده‌ها

نگاهی به سهم دستگاه‌ها در عرصه پیشگیری و مبارزه با قاچاق سوخت

پیشگیری از قاچاق سوخت وظیفه کیست؟

۴

هشدارهای رئیس‌جمهور آمریکا ریشه در اقدامات جنجالی پکن دارد

چین در پاناما چه می‌کند

۵

کاش آینده‌نگر بودی

علیرضا

۹

نگاهی به نشست

«نابرابری شهری و روستایی در عدالت شغلی»

توسعه روستا

از حرف تا واقعیت

۱۱

کاربران ویکی‌پدیای فارسی، ۲۱سالگی این دانشنامه آزاد را جشن گرفتند

ویکی‌پدیا رئیس ندارد

۱۰

زمین در دوراهی

فنا یا بقا

۶

یادداشت

خانه‌شهر تهران

توهم یا آرزویی شدنی؟

ترانه‌یلدا

معمار و شه‌ساز

جایش درست در وسط قلب تهران است! همان‌جا که عمارت بلدییه تهران یا ساختمان شهرداری شهرمان در سال‌های ۱۳۰۰ به‌سرت در ضلع شمالی میدان توپخانه ساخته شد و پس از سال‌ها فعالیت پربار ساخت‌وساز تهران مدرن دوران رضاشاهی و پس از آن، در نیمه‌های سال‌های ۱۳۴۰ ویران شد. شهرداری تهران به ساختمانی اداری در خیابان جنوبی پارک شهر رفت. جای بلدییه را نیز فضای سبز، و پس از مدتی پایانه اتوبوس‌رانی گرفت. اما امروز بعد از ۲۰ سال که از تصویب طرح ساماندهی میدان توپخانه می‌گذرد، ساختمان بلدییه با همان شکل و شمایل اولیه که مارکف، معمار معروف دوره رضاشاه (معمار ساختمان‌های پست مرکزی، دبیرستان البرز، زندان قصر و...) در ابتدای قرن گذشته ساخته بود، از سال ۱۳۹۴ در حال بازسازی است و قرار است به‌زودی با عنوان خانه شهر بازگشایی شود. نگاه معمارانه به این بازسازی به گفته طراح مجموعه، دکتر فرزاد رستمی‌فر، نه‌تنها احیای بدنه‌های تاریخی میدان توپخانه، بلکه ایجاد فضاهایی مدرن در داخل این پوسته‌های تاریخی برای استفاده فرهنگی-فرآفتی مردم شهر است، که با تکمیل بازسازی ساختمان‌های تاریخی قبلی در غرب میدان، خاطره بصری میدان را به دوران اولیه بازمی‌گرداند.

به هر حال هفت سال طول‌کشیدن کار کمی زیاد بود و شوق و طاققت همه‌مان را طاق کرد. فرهنگی-فرآفتی مردم شهر است، که با تکمیل بزرگی در طرف میدان چشم‌انداز گردش‌های پیاده و محل کردهمایی را نوید داد، اما شهردار بعدی دوباره آسفالتش کرد و خودرو محوری همیشگی غالب شد. من هم سال‌ها در آن باریکه فضای تنگ عبورومرور گیر افتاده بین ساختمان نیمه‌کاره و پاساژها و مغازه‌های شمالی معروف به «پشت شهرداری» نظر مردم را می‌پرسیدم.

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق

۸۶۰ ۳۶۱۱۹